

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

02 februarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2015, declarat de inculpatul

Prisacari Alexandru Grigorii, născut la 15 iunie 1982, originar s. Tătărauca Veche, r-nul Soroca, domiciliat mun. Chișinău, str. Cuza Vodă, 15/1, ap. 31.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.05.2012 - 08.07.2014;

Instanța de apel: 04.12.2014 - 02.03.2015;

Instanța de recurs: 11.08.2015 - 02.02.2016.

A CONSTATAT:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 08 iulie 2014, Alexandru Prisacari a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a deține funcții de răspundere, pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat, cu stabilirea unui termen de probațiune de 3 (trei) ani.

Prin aceeași sentință, s-a dispus admiterea în principiu a pretențiilor părții vătămate Vladislav Țapu, cu privire la repararea prejudiciului material, fiindu-i explicat ultimului despre posibilitatea de a se adresa în instanța de drept comun, în ordine contencioasă.

Totodată, au fost admise parțial cerințele lui Vladislav Țapu cu privire la repararea prejudiciului moral, fiind încasat din contul lui Alexandru Prisacari în beneficiul părții vătămate, suma de 10000 (zece mii) lei, în rest pretențiile fiind respinse ca neîntemeiate.

2. Pentru a pronunța sentința, în fapt, prima instanță a constatat, că Alexandru Prisacari, exercitând în temeiul Ordinului nr. 37 EF din 19 februarie 2010, a Ministerului Afacerilor Interne al R. Moldova, funcția de inspector al Secției poliției rutiere a CGP, mun. Chișinău, și fiind conform art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică, la 02 februarie 2012, aproximativ la ora 09:30, aflându-se în automobilul de serviciu cu n/î MAI 1099 pentru întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție pentru depășirea limitei de viteză stabilită în localitate, i-a aplicat lui Vladislav Țapu

multiple lovituri cu pumnii în regiunea feței și a cutiei toracice, care potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012, se califică ca leziuni corporale ușoare, acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, contrar prevederilor art. art. 4, 15 al Legii cu privire la poliție nr. 416 din 18 decembrie 1990 și art. 2 capitolului II din Hotărârea Parlamentului R. Moldova nr. 1275 din 15 februarie 1993, cu privire la aprobarea mijloacelor speciale și a regulilor de aplicare a acestora de către colaboratorii organelor de interne și speciale și a regulilor de aplicare a acestora de către colaboratorii organelor de interne și militarilor trupelor de carabinieri ai Ministerului Afacerilor Interne, care reglementează, că colaboratorii de poliție aplică forța fizică, inclusiv procedeele speciale de luptă, pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin.

3. Inculpatul Alexandru Prisacari, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivarea cerințelor sale, apelantul a invocat că sentința de condamnare a fost emisă cu încălcarea prevederilor art. art. 384, 389 alin. (1), 101 Cod de procedură penală, în baza declarațiilor părții vătămate Vladislav Țapu, martorilor Svetlana Sventova, Sergiu Moga, raportului de constatare medico-legală nr. 630/D din 05 martie 2012, copiei de pe extrasul din fișa medicală din 09 februarie 2012 și procesului-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011.

Inculpatul a mai indicat că sentința este bazată pe presupuneri, deoarece la momentul îndeplinirii procesului-verbal cu privire la contravenție, el era îmbrăcat în uniformă de iarnă, care îi crea dificultăți în mișcare și fiind în interiorul automobilului nu putea să-i aplice părții vătămate, lovituri în regiunea ochiului.

La fel, a menționat că raportul de expertiză medico-legală, nu poate confirma incontestabil vinovăția sa, deoarece conține date incomplete, iar expertul fiind audiat suplimentar în ședința de judecată, nu a înlăturat aceste deficiențe.

În opinia apelantului, prima instanță, nu a stabilit legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și consecințele survenite, deoarece pretinsa faptă ilicită a avut loc la ora 09:30, iar partea vătămată s-a adresat după ajutor medical numai la ora 16:00, timp în care putea să-și producă leziunile respective și în alte circumstanțe.

Totodată, prima instanță nu a luat în considerație declarațiile martorului Sergiu Moga, potrivit căror inculpatul nu i-a aplicat lovituri lui Vladislav Țapu; instanța nu a elucidat care ar fi fost motivele ca inculpatul să-i aplice loviturile respective părții vătămate, din moment ce acesta îl amenința cu sancționarea, susținând că are rude în procuratură.

A insistat apelantul, că la adoptarea sentinței a fost încălcat art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

3.1. Avocatul Vladimir Spoială în numele inculpatului Alexandru Prisacari, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta imputată nu a fost săvârșită de inculpat.

În cererea de apel, apărarea a invocat argumente similare celor susținute de inculpat în apelul său.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2015, au fost respinse ca neîntemeiate apelurile declarate de inculpatul Alexandru Prisacari și de avocatul Vladimir Spoială în numele inculpatului, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției nominalizate, instanța de apel a remarcat, că criticele apelanților în sensul nevinovăției inculpatului, sunt neargumentate, deoarece această afirmație nu este confirmată prin probele administrate în cauză.

Tot aici, instanța de apel a menționat că, nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii imputate, nu echivalează cu achitarea inculpatului, deoarece probele prezentate în sprijinul învinuirii, administrate și apreciate de prima instanță - relevate în cuprinsul sentinței și verificate în ședința instanței de apel, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii respective

În opinia instanței de apel, vinovăția inculpatului este dovedită prin: declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu (f. d. 236, vol. I); martorilor Svetlana Sventova (f. d. 33, vol. I); Sergiu Moga (f. d. 112, vol. I), precum și materialele cauzei: raportul de constatare medico-legală nr. 630/D din 19 martie 2012 (f. d. 15-16, vol. I); copia certificată a extrasului din fișa medicală din 09 februarie 2012 (f. d. 17-18, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012 (f. d. 53, vol. I); procesul-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011 (f. d. 98, vol. I).

Cu referire la argumentul apelanților, precum că inculpatul Alexandru Prisacari nu i-a aplicat lui Vladislav Țapu lovituri peste față, din cauza spațiului limitat din interiorul automobilului, instanța de apel a apreciat că acestea sunt pasibile respingerii, deoarece se combat prin declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu, a martorului Svetlana Sventova, prin concluziile din raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012, potrivit căruia la cet. Vladislav Țapu a fost constatată o traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comotie cerebrală, echimoze și excoriație a țesuturilor moi a capului, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent-dur, ce condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămare corporală ușoară, prin procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional.

Referitor la cerința apelanților, ca declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu să fie apreciate critic deoarece nu corespund realității în partea că inculpatul Alexandru Prisacari i-a aplicat lovituri peste față, instanța de apel a specificat că nu sunt careva temeuri în acest sens, deoarece acesta a depus declarații cu privire la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorului, nefiind stabilite careva împrejurări ce ar determina instanța să dea apreciere critică depozițiilor părții vătămate, care fiind audiată a fost avertizată de răspundere penală în baza art. art. 312-313 Cod penal, iar existența cărorva relații ostile între inculpat și partea vătămată nu au fost dovedite.

Mai mult, instanța de apel a specificat, că declarațiile părții vătămate sunt confirmate și prin procesul-verbal cu privire la contravenție din 02 februarie 2011, întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional, în care la rubrica obiecții, este menționat în limba rusă de către Vladislav Țapu „inspectorul m-a lovit”.

Deci, instanța de apel a reținut ca întemeiată concluzia primei instanțe, potrivit căreia Alexandru Prisacari, fiind persoană cu funcție de răspundere, exercitând funcția de inspector al Secției poliției rutiere a CGP, mun. Chișinău, la 02 februarie 2012, a acționat cu intenție directă în vederea excesului de putere în raport cu Vladislav Țapu, depășind în mod vădit limitele atribuțiilor acordate prin lege, ce s-au manifestat prin aplicarea multiplelor lovituri cu pumnii în regiunea feței și a cutiei toracice, cauzând astfel părții vătămate, vătămări corporale ușoare.

Totodată, instanța de apel a stabilit corectitudinea concluziei primei instanțe privind corespunderea dintre starea de fapt constatată și încadrarea juridică a faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentei de infracțiune imputate lui Alexandru Prisacari, în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca exces de putere, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate de lege, care au cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, însoțite de aplicarea violenței.

În ceea ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, instanța de apel a constatat că prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

Așadar, instanța de apel a menționat, că la caz, prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, care se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost tras la răspundere penală, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, lipsa în privința acestuia a circumstanțelor agravante.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei, instanța de apel a considerat că la caz, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 90 Cod penal, apreciind că pedeapsa este una echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului și de condițiile de viață ale acestuia.

A mai stabilit instanța de apel, că prima instanță a soluționat corect și cerințele părții vătămate privind repararea prejudiciului moral, luând în considerație suferințele psihice și fizice ale acestuia.

5. Inculpatul Alexandru Prisacari, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor judecătorești adoptate la caz și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta săvârșită nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea recursului a invocat ilegalitatea actelor de dispoziție contestate, considerându-le neîntemeiate și pasibile casării, emise contrar prevederilor art. art. 384, 389 alin. (1), 101 Cod de procedură penală.

Consideră că probele reținute la emiterea sentinței de condamnare și menținute de instanța de apel, nu demonstrează vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin (1) lit. a) Cod penal.

Astfel, recurentul menționează, că instanța de apel, a pus la baza emiterii deciziei declarațiile părții vătămate, și a dispus respingerea argumentelor invocate în apel cu privire la faptul că atât partea vătămată cât și inculpatul se aflau pe bancheta din față a automobilului de serviciu cu n/î MAI 1099, și inculpatul Alexandru Prisacari fiind îmbrăcat în uniformă de iarnă, nu putea să-i aplice lui Vladislav Țapu loviturile descrise, din cauza că era limitat în spațiu.

Recurentul consideră că instanțele judecătorești au luat în considerație doar declarațiile acuzării, dând declarațiilor părții vătămate valoare probantă dinainte stabilită și ignorându-le pe cele propuse de apărare.

Cu referire la concluzia instanței de apel, precum că nu este temei de a aprecia critic declarațiile părții vătămate, deoarece au fost date sub jurământ și preîntâmpinat de răspundere penală, recurentul accentuează că relațiile ostile dintre partea vătămată și inculpat se dovedesc anume prin procesul-verbal din 02 februarie 2012 cu privire la

contravenție întocmit în privința lui Vladislav Țapu în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional.

Este de opinia, că părții vătămate i-a venit intenția de răzbunare, anume din motivul sancționării cu amendă contravențională, acesta adresându-se cu plângere numai după 5 ore, timp în care puteau să-i fie cauzate leziunile respective și în alte circumstanțe.

La acest aspect, invocă inculpatul, că instanțele de judecată nu au elucidat care ar fi fost motivele ca inculpatul să-i aplice lovituri părții vătămate, din moment ce ultimul îl amenința cu sancționarea, susținând că are rude în procuratură.

Mai susține recurentul, că instanțele judecătorești au stabilit vinovăția inculpatului în lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate, nu au stabilit legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și consecințele social periculoase, care este un element obligatoriu, la adoptarea sentinței de condamnare a fost încălcat art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

Cu referire la rapoartele de expertiză întocmite la caz, inculpatul le apreciază ca fiind neclare și incomplete, iar audierea suplimentară a expertului Iurie Scurtu, nu a înlăturat neclaritățile apărute, mai mult expertul a confirmat că este în imposibilitate să prezinte o concluzie completă, din moment ce actele medicale descriu superficial leziunile corporale, forma și culoarea lor.

6. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului declarat, menționând că recurentul critică aprecierea probelor administrate de către instanța de apel, care ține de starea de fapt a cauzei, stabilirea căreia este de competența instanțelor ierarhic inferioare, însă un asemenea temei nu este prevăzut de lege pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

7. Judecând recursul ordinar declarat de inculpat și verificând argumentele invocate în raport cu circumstanțele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis din următoarele motive.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond.

Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

În sensul acestei norme este de înțeles, că instanța de apel, cercetând suplimentar probele administrate de către prima instanță, poate să numească o expertiză suplimentară sau contraexpertiză, dacă s-a constatat că raportul expertului nu este suficient de clar sau incomplet, sau concluziile nu sunt întemeiate, a fost încălcată ordinea procesuală de efectuare. Instanța de apel este în drept să reexamineze orice probă care a fost obiectul de examinare în prima instanță.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel

sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: *dacă fapta întrunește elementele infracțiunii*, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Totodată, reținând conținutul art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

După cum rezultă din textul recursului declarat, inculpatul Alexandru Prisacari, în esență, critică decizia instanței de apel sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând hotărârea supusă recursului prin prisma argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit constată, că motivele desprinse din conținutul recursului și-au găsit confirmare în speța dată, astfel că instanța de apel la examinarea prezentei cauze penale nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, situație ce impune casarea deciziei recurate și dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece erorile judiciare admise de către instanțele de fond nu pot fi corectate de instanța de recurs.

Așadar, la caz, deși inculpatul și apărătorul său în cererile de apel au evidențiat anumite aspecte care nu au fost pe deplin elucidate de către prima instanță, și care în opinia acestora demonstrează nevinovăția lui Alexandru Prisacari în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, instanța de apel a trecut cu vederea motivele invocate, lăsându-le fără soluționare, totodată preluând integral argumentele formulate de către prima instanță, care i-au stabilit convingerea în sensul vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Prin urmare, atât inculpatul Alexandru Prisacari cât și avocatul său, Vladimir Spoială în cererile de apel au insistat asupra faptului că, prima instanță pronunțând o sentință de condamnare a ignorat prevederile art. art. 8, 101, 384, 389 alin. (1) Cod de procedură penală, nu a elucidat care ar fi fost motivele inculpatului Alexandru Prisacari de a-i cauza părții vătămate vătămări corporale; nu a stabilit existența legăturii de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și consecințele survenite, care este un element obligatoriu al componenței infracțiunii prevăzute de legea penală; nu a descris latura obiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului.

Contrar argumentelor formulate, instanța de apel respingând apelurile, a constatat, că din „*conținutul acestora nu se desprinde un careva motiv de natură juridică capabil să influențeze soluția procesului penal, deoarece nu se referă la cazul în care ar rezulta încălcarea esențială a legii, soldată cu achitarea inculpatului.*”

Totodată, deși în apelurile menționate, inculpatul și apărarea au subliniat asupra faptului, că prima instanță a reținut în susținerea vinovăției inculpatului declarațiile martorului Sergiu Moga, care de fapt reprezintă unicul martor care se afla la fața locului în momentul săvârșirii infracțiunii și care a declarat că *lui Vladislav Țapu, lovituri nu*

i-au fost aplicate (f. d. 112, vol. I), instanța de apel a omis acest argument, preluând concluziile formulate în acest sens de prima instanță.

Astfel, la acest segment instanța de apel reținând, că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția, aceasta fiind apreciată ca o metodă de apărare, a constatat că, vinovăția lui Alexandru Prisacari este dovedită prin: declarațiile părții vătămate Vladislav Țapu și ale martorilor Svetlana Sventova și *Sergiu Moga*.

Colegiul penal lărgit menționează, că menținând sentința de condamnare, instanța de apel a făcut trimitere la probele din dosar, în mod unilateral, fără a le da o apreciere obiectivă prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, concluzionând că acestea confirmă vinovăția lui Alexandru Prisacari în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, fără a ține cont de faptul că atât raportul de constatare medico-legală nr. 630/D din 19 martie 2012 (f. d. 15-16, vol. I), cât și raportul de expertiză medico-legală nr. 988/D din 27 aprilie 2012 (f. d. 53, vol. I), deși au fost întocmite de aceeași persoană - expertul medico-legal, Iurie Scurtu, conținutul concluziilor formulate poartă un caracter diferit, îndeosebi, în ultimul raport se menționează, că *în lipsa descrierii aspectului morfologic al leziunilor corporale vizibile (echimoză, excoriații) de stabilit cu certitudine timpul cât și posibilitatea cauzării lor în rezultatul căderii sau altor mecanisme – nu este posibil.*

În același context, se va menționa, că în cererile de apel, apelanții au invocat faptul, că în ședințele primei instanțe, identificând contradicțiile dintre rapoartele de expertiză întocmite la caz, apărarea a solicitat instanței dispunerea efectuării expertizei suplimentare, care însă a fost respinsă în mod neîntemeiat de către instanță, iar fiind invitat expertul Iurie Scurtu pentru elucidarea neclarităților, acesta a declarat că la efectuarea expertizei medico-legale nu i s-a adus la cunoștință toate circumstanțele importante în care au fost săvârșite faptele imputate.

Cu toate acestea, argumentele menționate nu au fost supuse verificării de către instanța de apel, neconcordanțele descrise nefiind înlăturate la judecarea cauzei în apel.

În astfel de circumstanțe, Colegiul penal lărgit conchide, că motivele din apel trebuie examinate printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, confruntându-le cu întreg materialul probator al cauzei.

Temeiurile expuse în pct. 3 din prezenta decizie, de fapt, sunt fondul apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

Motivarea insuficientă efectuată de instanța de apel, se apreciază ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și reprezintă temei legal de a casa decizia atacată și a dispune rejudecarea cauzei în instanța de apel.

La același segment, Colegiul penal lărgit amintește, că potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a drepturilor omului, în primul rând, rolul instanțelor judecătorești naționale este să decidă asupra admisibilității probelor, precum și asupra relevanței și ponderii acestora pentru pronunțarea deciziei judecătorești.

Rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite.

O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs.

Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției.

Prin urmare, dreptul de a fi auzit include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar și obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea

sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse. (§ 30, 31 cauza *Fomin vs R. Moldova, decizia din 11 octombrie 2011*)

Față de considerentele mai sus arătate, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia, că la judecarea cauzei instanța de apel a admis erori, care nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs ordinar. Erorile menționate sunt erori de drept procedural și se încadrează în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și se consideră temei de recurs.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

La noua rejudecare a cauzei, instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. art. 93, 95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apeluri și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Se admite recursul ordinar, declarat de inculpatul *Prisacari Alexandru Grigorii*, în propria cauză penală, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2015 și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată integral la 26 februarie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma